

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Hubert Wrzeszcz (przewodniczący)

SSN Iwona Koper (sprawozdawca)

SSN Anna Kozłowska

w sprawie ze skargi J. S.

o wznowienie postępowania

zakończonych prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 listopada 2011 r., w sprawie z powództwa J. S.

przeciwko J. R., S. R., A. W., A. W., K. S. i Gminie Miasta C.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2015 r.,

zażalenia skarżącego J. S.

na postanowienie Sądu Apelacyjnego

z dnia 30 grudnia 2014 r.,

1) oddała zażalenie;

2) przyznaje radcy prawnemu M. G.

od Skarbu Państwa Sądu Apelacyjnego tytułem

kosztów pomocy prawnej udzielonej wnoszącemu skargę

w postępowaniu zażaleniowym kwotę 3 600 (trzy tysiące

sześćset) zł podwyższoną o stawkę podatku od towarów

i usług;

3) zasądza od J. S. na rzecz K.

S. kwotę 3 600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem

kosztów postępowania zażaleniowego.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny postanowieniem z dnia 30 grudnia 2014 r. odrzucił na podstawie art. 410 § 1 k.p.c. skargę powoda J. S. o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 30 listopada 2011 r.

W jego uzasadnieniu wskazał, że skarga nie jest oparta na ustawowej podstawie wznowienia, a przywołane w skardze okoliczności oraz dokumenty nie spełniają wymogów określonych w art. 403 § 2 k.p.c. Stwierdził, że nowe dowody wskazane przez powoda nie miałyby wpływu na wynik sprawy, której dotyczy skarga o wznowienie.

Postanowienie J. S. zaskarżył zażaleniem zarzucając zaskarżonemu rozstrzygnięciu naruszenie przepisów art. 410 § 1 k.p.c., art. 403 § 2 k.p.c., art. 361 § 1 k.c. w zw. art. 403 § 2 k.p.c., art. 386 § 4 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 278 § 1 k.p.c. Podniósł, że Sąd błędnie przyjął, iż roszczenie powoda stanowi utracone korzyści w postaci wynagrodzenia za pracę w Spółdzielni do chwili osiągnięcia wieku emerytalnego, podczas gdy żądanie pozwu wynika z odszkodowania za nierozpoznanie z powodu braku środków finansowych jego wierzytelności w ramach postępowania upadłościowego.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia i przekazanie sprawy Sądowi Apelacyjnemu celem jej merytorycznego rozpoznania oraz dopuszczenie wnioskowanych dowodów.

W odpowiedzi na zażalenie pozwana K. S. wniosła o jego oddalenie i zasądzenie od powoda kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Postępowanie może być wznowione na podstawie z art. 403 § 2 k.p.c. w razie wykrycia po uprawomocnieniu się wyroku takich okoliczności faktycznych lub środków dowodowych, które mogłyby mieć wpływ na wynik sprawy, a z których strona nie mogła skorzystać w poprzednim postępowaniu. Przesłanki te muszą być spełnione łącznie.

Powód domagał się w prawomocnie zakończonej sprawie zasądzenia od pozwanych kwoty 702.000 zł tytułem odszkodowania odpowiadającej kwocie wierzytelności z tytułu równowartości utraconego przez niego wynagrodzenia za okres pracy, aż do osiągnięcia wieku emerytalnego, w Spółdzielni Pracy „O.” w C. Wierzytelność ta nie została rozpoznana w postępowaniu upadłościowym, z uwagi na brak środków finansowych w masie upadłości Spółdzielni. Roszczenie odszkodowawcze powoda zostało oddalone przez Sądy orzekające w sprawie z powodu niewykazania przesłanek odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanych w stosunku do powoda, w postaci: winy każdego z pozwanych za w powstanie szkody powoda, adekwatnego związku przyczynowego, a także szkody i jej wysokości. Powód J. S. wystąpił nadto w sprawie z żądaniem stwierdzenia nieważności umowy sprzedaży prawa użytkowania wieczystego działki nr 14/1 położonej w C. przy ul. K. [...] i znajdującego się na niej budynku warsztatowego. W piśmie z dnia 13 listopada 2014 r. (k. 61 - 66), w odpowiedzi na wezwanie Sądu Apelacyjnego o usunięcie braków formalnych skargi o wznowienie postępowania podał, że przedłożone dowody z dokumentów służyć mają wykazaniu, że pozwani nie dysponowali całym terenem działki nr 14/1, nie mogli więc skutecznie zbyć ustanowionego na niej prawa użytkowania wieczystego oraz znajdującego się tam fragmentu budynku, a w konsekwencji umowa sprzedaży z dnia 29 lipca 2002 r. była nieważna. Gdyby natomiast majątek ten pozostał nadal w składzie aktywów Spółdzielni Pracy „O.”, to zgłoszona przez skarżącego wierzytelność byłaby rozpoznana w postępowaniu upadłościowym.

W związku z tym wskazać trzeba, co potwierdza trafność zaskarżonego postanowienia, że powód – obecny skarżący - cofnął żądanie stwierdzenia nieważności umowy z dnia 29 lipca 2002 r., skutkiem, czego Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 30 listopada 2011 r. uchylił wyrok Sądu Okręgowego w tej części i umorzył postępowanie. Okoliczności faktyczne oraz dowody, których wykrycie uzasadniać ma wznowienie postępowania powinny bowiem dotyczyć przedmiotu sporu, o którym prawomocnie rozstrzygnął sąd w zakończonym postępowaniu. Nadto, jak zasadnie przyjął Sąd Apelacyjny, powołane obecnie przez skarżącego dowody, nawet gdyby zostały przeprowadzone w prawomocnie zakończonym postępowaniu i dały podstawę do dodatkowych ustaleń faktycznych, to przy

uwzględnieniu przyczyn oddalenia roszczenia odszkodowawczego powoda, ustalenia te nie miałyby wpływu na wynik sprawy i nie mogłyby doprowadzić do uwzględnienia powództwa.

Zgodnie z przeważającym stanowiskiem orzecznictwa, które podzielił także Sąd Apelacyjny, skarga o wznowienie nie opiera się na ustawowej podstawie, gdy podana w niej podstawa nie odpowiada żadnej z ustawowych podstaw wznowienia, ale również wówczas gdy – jak w niniejszej sprawie - z twierdzeń uzasadniających skargę wynika, że podstawa ta faktycznie nie wystąpiła (zob. m. Innymi postanowienia Sądu Najwyższego z dnia: 22 lipca 2010 r., I CSK 601/09, 25 maja 2012 r., I CZ 35/12, 14 czerwca 2012 r., I CZ51/12 – nie publ.).

Z tych względów Sąd Najwyższy oddalił nieuzasadnione zażalenie stosownie do art. 394¹ § 3 k.p.c. w zw. z art. 398¹⁴ k.p.c., oraz orzekł o kosztach postępowania zażaleniowego na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., przy uwzględnieniu stawek wynagrodzenia za czynności radców prawnych przewidzianych w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. (Dz. U. z 2013 r., poz. 490).